MAFINKA HÍRADÓ

2024. ÁPRILIS

“Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz bennem, még, ha meghal is, élni fog.”
(János 11,25)

MAFINKA

Magyar-Finn Katolikus Egyesület

Reviczky Gyula: Feltámadás

Fakadnak már a virágok,
Kiderül az ég,
És a föld most készül ülni
Drága ünnepét.
Sziveinkben, mint a földön,
Ma öröm legyen,
Feltámadt az istenember
Győzedelmesen!

Kettős ünneplés azóta
Minden kikelet!
A mennyországé s a földé...
Ünnepeljetek!
Adjatok hálát, hogy ismét
Új világ terem,
S feltámadt az istenember
Győzedelmesen!

2

Akik tanait gyülölték,
Meg nem ölheték.
Nem rejthette sír magába
Égi szellemét.
Mert égből eredt s nem is volt
Születése sem...
Feltámadt az istenember
Győzedelmesen!

Aki tudja, mint töré fel
Sírját a dicső;
Aki látja, hogy a földön
Minden újra nő;
Gondoljon feltámadásra,
Mely örök leszen...
Feltámadt az istenember
Győzedelmesen!

Adjatok hálát s virágot,
Tömjént hozzatok.
Hallelujah! hallelujah!
Zengje ajkatok.
Mert feltámadtok ti is még
Valamennyien,
Mint az istenember egykor:
Győzedelmesen.

Kövessük az asszonyok jelezte utat!

Az evangéliumi asszonyok három cselekvésével mi is lépjünk be az Úr Húsvétjába!

Ezen az éjszakán, testvéreim, engedjük meg magunknak, hogy az evangéliumi asszonyok kézen fogjanak bennünket, hogy felfedezzük velük együtt Isten világosságának felkelését, amely a világ sötétségében ragyog. Azok az asszonyok, amint végére járt az éjszaka és a hajnal első fényei zajtalanul megjelentek, a sírhoz indultak, hogy megkenjék Jézus testét. Ott pedig megdöbbentő élményt élnek át: először is felfedezik, hogy üres a sír, majd két ragyogó ruházatú alakot pillantanak meg, akik azt mondják nekik, hogy Jézus feltámadt. Ők erre azonnal elfutnak, hogy megvigyék a hírt a többi tanítványnak. Látják, hallják, hirdetik: ezzel a három cselekvéssel mi is belépünk az Úr Húsvétjába.

Az asszonyok látnak…

Az asszonyok látnak. A feltámadás első híre nem egy megértendő formula, hanem egy jel, amit szemlélni kell. Egy temetőben, egy sírhely közelében, ahol mindennek rendezettnek és csendesnek kell lennie, az asszonyok „úgy találták, hogy a kő el volt a sírtól hengerítve. Bementek, de az Úr Jézus testét nem találták”. Húsvét tehát rögtön felborítja a terveinket, mégis meglepő remény ajándékával érkezik el, amit nem is olyan könnyű befogadni. El kell ismernünk, hogy ennek a reménynek olykor nincs helye a szívünkben. Az evangélium asszonyaihoz hasonlóan bennünk is

eluralkodik a kérdés és a kétség, és a váratlan jellel szemben az első reakció a félelem, amikor „a földre szegeződik a tekintet”.

Emeljük föl földre szegezett tekintetünket!

Sokszor mi is földre szegezett tekintettel nézünk az életre és a valóságra; abban csak az elmúlást látjuk, kiábrándulunk a jövőből, bezárkózunk szükségleteinkbe, letelepedünk az érzéketlenség börtönében, de azért tovább panaszkodunk és azt gondoljuk, hogy a dolgok soha nem fognak megváltozni. Mozdulatlanok maradunk a beletörődés és a végzet sírja előtt és elássuk az élet örömét. Mégis, az Úr ezen az éjszakán másfajta szemeket akar adni nekünk, abban a reményben, hogy nem a félelem, a fájdalom és a halál mondja ki az utolsó szót rólunk. Jézus Húsvétja révén a semmiből az életbe ugorhatunk át, és így a halál nem tud többé megfosztani minket a létünktől” – idézte Ferenc pápa Karl Rahner jezsuita teológust. Ez volt minden és mindörökké Isten határtalan szeretete ölel át. Igaz, hogy ez megrémít és megbénít. De az Úr feltámadt! Emeljük fel tekintetünket, törüljük le szemünkről a keserűség és szomorúság fátylát, nyissuk meg magunkat Isten reményének!

Az asszonyok második cselekvése a hallgatás

Az asszonyok második cselekvése a hallgatás. Miután megláttak az üres sírt, két ragyogó ruhás férfi így szólt hozzájuk: „Miért keresitek az élőt a holtak között? Nincs itt, feltámadt”. Jót tesz nekünk – ajánlotta a pápa – ha meghalljuk és ismételgetjük ezeket a szavakat: Nincs itt! Minden alkalommal, amikor azt állítjuk, hogy mindent megértettünk Istenből, hogy be tudjuk építeni a terveinkbe, ismételjük csak el magunkban: Nincs itt! Mindahányszor csak érzelmeinkben keressük, gyakran futólagosan, vagy csak szükség esetén, hogy aztán félreállítsuk őt és megfeledkezzünk róla a mindennapi helyzetekben és konkrét döntésekben, akkor ismételjük el: Nincs itt! Amikor arra gondolunk, hogy bebörtönözzük őt szavainkba, képleteinkbe és szokásainkba, de elfelejtjük keresni őt az élet legsötétebb zugaiban, ahol az emberek sírnak, küzdenek, szenvednek és reménykednek, akkor ismételjük el: Nincs itt!

Ne rostokoljunk a sírok körül!

Hallgassuk meg az asszonyokhoz intézett kérdést is: „Miért keresitek az élőt a halottak között?”. Nem lehet Húsvétunk, ha továbbra is a halálban maradunk, ha a múlt foglyai maradunk. Ha az életben nincs bátorságunk Isten megbocsátását elfogadni, aki pedig mindent megbocsát, ha nincs bátorságunk változtatni, szakítani a gonosz cselekedeteivel, dönteni Jézus és a szeretete mellett, ha hitünket továbbra is amulettre fokozzuk le, hogy az Istent az elmúlt idők szép emlékévé tegyük, ahelyett, hogy ma találkoznánk vele, mint élő Istennel, aki át akar alakítani minket és a világot. Az olyan kereszténység, amely a múlt emlékei között keresi az Urat és bezárja őt a megszokás sírjába, az egy Húsvét nélküli kereszténység. De az Úr feltámadt! Ne rostokoljunk a sírok körül, hanem menjünk és fedezzük fel újra Őt, az Élőt! Ne féljünk Őt megkeresni a testvérek arcában, a reménykedők és az álmodók történelmében, a sírók és szenvedők fájdalmában: Isten ott van!

Az asszonyok hirdetik a Feltámadás örömét

Végül az asszonyok meghirdetik a Feltámadás örömét. Nem azért van a Húsvét, hogy gyengéden megvigasztalja azokat, akik siratják Jézus halálát, hanem hogy megnyissa a szíveket Istennek a gonosz és a halál feletti győzelme rendkívüli bejelentésére. A feltámadás fénye tehát nem a személyes örvendezés mámorában akarja megtartani az asszonyokat, hanem misszionárius tanítványokat teremt, akik „visszatérnek a sírtól" és elviszik mindenkinek a Feltámadott örömhírét. Ezért futnak az asszonyok, hogy miután látták és hallották a feltámadás örömét, elvigyék azt a tanítványoknak. Tudják, hogy őrültnek tekinthetik őket, olyannyira, hogy az evangélium azt mondja, hogy szavaik „üres fecsegésnek" tűntek, de nem aggódnak hírnevük miatt, hogy megvédjék saját arcukat, nem méricskélik érzelmeiket és nem számítgatják szavaikat.

Hivatásunk megtapasztalni a Feltámadottat és megosztani azt másokkal

Milyen szép egy olyan egyház, mely így szalad végig a világ utcáin! Félelem nélkül, taktikák és megalkuvások nélkül, csak azzal a vággyal, hogy mindenkinek elvigye az evangélium örömét. Ez a hivatásunk: megtapasztalni a Feltámadottat és megosztani azt másokkal; elhengeríteni azt a követ a sírtól, amelyben pedig gyakran lepecsételtük az Urat, hogy aztán örömhírét terjesszük a világban.

Támasszuk fel Jézust, az Élőt, a sírokból, amelyekbe bezártuk; szabadítsuk meg őt azoktól a formalitásoktól, amelyekben gyakran bebörtönöztük; ébredjünk fel a csendes élet álmából, amelyben néha lefektettük, hogy ne zavarjon és ne kellemetlenkedjék többé. Vigyük be Őt a hétköznapokba, a béke gesztusaival ebben a háború borzalmaitól sújtott időben; a megbékélés munkájával a megromlott kapcsolatokba és együttérzéssel a rászorulók iránt; az igazságosság tetteivel az egyenlőtlenségek és igazsággal a hazugságok közepette. És mindenekelőtt a szeretet és a testvériség műveivel.

Ünnepeljük a Húsvétot Krisztussal! Ő él és ma is körüljár, átalakít és megszabadít

Testvéreim, a mi reményünket Jézusnak hívják. Ő belépett bűneink sírjába, eljutott a legtávolabbi pontig, ahol elvesztünk, átment félelmeink kuszaságain, elhordta elnyomatásaink súlyát és halálunk legsötétebb mélységéből életre keltett minket és gyászunkat táncra fordította. Ünnepeljük a Húsvétot Krisztussal! Ő él és ma is körüljár, átalakít és megszabadít. Vele a gonoszságnak már hatalma veszett, a kudarc nem akadályozhat meg bennünket abban, hogy újrakezdjünk, a halál átmenetté válik egy új élet kezdetéhez. Mert Jézussal, a Feltámadottal egyetlen éjszaka sem végtelen és a legmélyebb sötétségben is felragyog a hajnalcsillag. (Ferenc Pápa, 2022)

A Vatikáni Rádió magyar szerkesztőségének 2022. április 17-i Húsvéti adásából.
A megjelenésre az engedélyt 2024. február 17. kaptuk meg (László Vértesaljai SJ).

Reflektálás Ferenc Pápa prédikációjára

2023 áprilisában azon gondolkodtunk a keresztény női találkozón, hogy mit tanulhatunk a húsvéti asszonyoktól. Vajon ők nem féltek?

Valószínűleg ők is féltek, de nem akartak bezárkózni vagy elbújni. A szeretet nevében szolgálni akartak, cselekedni, még a következményeket vállalva is. A nők, az asszonyok aggódnak, féltik a szeretteiket, ezt látjuk nap mint nap. Amikor az anyukák felkelnek a gyermekeikhez, áldozatot hoznak. Akkor is, amikor mások már feladják. Ez a szeretet az, ami a húsvéti asszonyokat is mozgatta, abban a reménytelen helyzetben is, amikor Jézus meghalt.

Ráismersz önmagadra? A szeretet valószínűleg téged is mozgat, ha a szeretteidről van szó.

Vajon Jézus is a szeretteink közé tartozik? Mit teszünk érte? Meddig tudunk elmenni érte? Rá tudjuk-e bízni magunkat, a családunkat Krisztusra, a megváltóra?

A következőkben a figyelmünk a vigasztalásra terelődött.

Megszólították: *„Asszony, miért sírsz?” „Mert elvitték Uramat – felelte –, s nem tudom, hová tették.” (János 20, 11)*

A nőknek sokszor vigasztalásra, együttérzésre van szükségük, arra, hogy meghallgassák őket. A “kertész”, aki meghallgatta a szomorú asszonyokat, vigasztalt, de előre is mutatott. “*Nincs itt. Feltámadt, ahogy előre megmondta.” (Máté 28, 6)*

Tudod, hogy Jézus szól hozzád, a neveden hív?

„Jézus most nevén szólította: „Mária!” (János 20, 16) Mária Magdolna ekkor ismerte fel az Urat. Jézus bennünket is a nevünkön szólít. Amikor ezt meghalljuk, akkor mi is észre fogjuk venni őt és Mesterként szólítjuk majd, ahogy ezt Mária Magdolna is tette.

Arról is elbeszélgettünk, hogy a nők sokszor a szívükkel gondolkodnak, cselekednek. Van, hogy megéreznek eseményeket, történéseket. Hányszor irányítják érzelmeink a tetteinket? Intuíció ez vagy érzelmi túlburjánzás?

Mária Magdolna valószínű megölelte Jézust. (Szent Máté evangélista szerint az asszonyok leborultak Jézus lábához). Szeretetét, tiszteletét szeretné kifejezni iránta, és az érzelmei túlcsordulnak, elhatalmasodnak rajta.

Jézus így szólt hozzá: *„Engedj! Még nem mentem föl az Atyámhoz. Inkább menj el a testvéreimhez és vidd hírül nekik: Fölmegyek Atyámhoz és a ti Atyáitokhoz, Istenemhez és a ti Istenetekhez!” (János 20, 17)*

Jézus tehát szól hozzánk, de kéri, hogy a lényegre figyeljünk, arra, hogy Ő él!!! És feladatot ad Mária Magdolnának. Ő a hírvivő – egy asszony. Asszony, akit akkor lenéztek és nem tartottak olyan fontosnak. Jézus többször elmondja, hogy a gyengék és kicsinyek azok, akiken keresztül dolgozik, munkálkodik. Ő nem nézi le a nőt, az asszonyt. Nála feladata van mindenkinek, a nőknek is!

Meglátjuk-e a feladatunkat? A konyhán és a gyermekszobán kívül is? Elvisszük-e az örömhírt másoknak félem és megalkuvás nélkül?

A húsvéti események a személyes találkozások irányába haladnak. Nem elég, ha olvassuk és halljuk Isten igéjét, tudunk a feltámadásról. Szükség van arra is, hogy mi magunk találkozunk az élő Jézussal, aki ma is köztünk jár, bennünk él. Jézus nevünkön szólít, hív minket és be akar lépni szívünk ajtaján. Ő szeretné irányítani életünket, hogy ne a fájdalmakra, nehézségekre koncentráljunk, hanem a feltámadás, a megváltás örömére. Azt is kéri, hogy ezt az örömhírt osszuk meg másokkal is, merjünk bátran evangélizálni, ő meg fogja adni ehhez az erőt és bölcsességet.

(Alexa)

Keresztény női találkozók

A keresztény női találkozók a hit és barátság szigetei, ahol szabadon és nyíltan élhetjük meg hitünket, tárhatjuk fel gondolatainkat és tehetjük fel kérdéseinket egy adott témáról és beszélhetjük meg az éppen bennünket foglalkoztató dolgokat. Mindezt nőkként nőkkel.

A találkozók 2022 májusában indultak és negyedévenként egyszer kerülnek megszervezésre Espooban. Eddig 16-an vettek részt az alkalmakon és általában 6-8 fő jön el egy-egy találkozóra. Az alkalmakat kávéval/teával kezdjük, majd egy rövid imával és dicsőítéssel folytatjuk és ezt követi egy adott témáról való beszélgetés. Eddig női bibliai személyeket dolgoztunk fel, akik között volt Sára, a samáriai asszony, Éva, Rut és Noémi, az asszonyok, akiknek Jézus megjelenik, Szűz Mária és Hanna, Sámuel édesanyja. Általában valaki tart egy rövid bevezetőt, majd pedig közösen beszélgetünk. A belszélgetések alkalmanként változóak; van hogy könnyedebb és van amikor mélyebb gondolatokat, érzéseket járunk körbe. Alapvetően nagyon jó, hitünket erősítő és elgondolkodtató beszélgetések alakulnak ki. A beszélgetések után ismét közös ima következik, amikor egymásért is imádkozunk és lehetőség van imát kérni egy vagy akár több szándékra is. Az alkalmat vacsorával (szeretetvendégség) és kötetlen beszélgetéssel zárjuk. A találkozók felekezetektől függetlenek.

Legközelebb **2023. április 27-én** találkozunk.

Szeretettel várunk minden női érdeklődőt!

További információkért keressétek ***Renkó-Michelsén Zsuzsannát*** *a* **zsurenmic@yahoo.com** *email címen.*

„Arra törekszem, hogy magamhoz ragadjam, mert Krisztus is magához ragadott engem.” (Fil 3,12)
Interjú Hajlák Attila atyával

Az elhivatását milyen módon kapta meg a jó Istentől?

Gyergyószentmiklóson születtem 1985. május 25-én szüleim első gyermekeként. Nagyon szép gyermekkorunk volt két testvéremmel együtt, mindent megkaptunk szüleinktől. Áldozatos szeretetük, mindennapi áldozatvállalásuk sok mindent megadott nekem, nekünk. De mégis hiányzott valami: a vallásos nevelés. Igaz, a szüleim sem részesültek semmilyen vallásos nevelésben. Gyermekként nem volt számomra vonzó az egyház, a templom.

Kényszerként éltem meg a szentmiséket, a hittanórákat. Az elsőáldozásra való felkészülés is nagy teher volt. Nem nagyon emlékszem pozitív élményekre. A vallás nem is érdekelt, mert harmadik osztálytól zeneiskolába jártam, zongoráztam egészen nyolcadik osztályig. Mindig zenetanár akartam lenni, nagy kórus vezetéséről álmodtam. A zene világának tanulmányozása mellett mindig üres volt az életem. Valami nagyon hiányzott a mindennapjaimból. Életem pálfordulója egy csütörtök estén, 1998 szeptemberében volt. Elmaradt egy zongoraóra, és nem volt kedvem hazamenni. A város központjában sétáltam, s a kíváncsiság vezetett be a templomba. Ahogy bementem, akkor kezdődött éppen egy ifjúsági szentmise.

Az a szentmise nagy hatással volt rám. Megtapasztaltam egy belső örömet, amely mindent felforgatott bennem, elszorult torokkal mondtam ki akkor, hogy én is ebbe a közösségbe akarok tartozni, meg akarom ismerni ennek az élménynek forrását. Mondhatom, hogy ez volt az első alkalom, amikor Jézus megragadott. Két hét múlva bekerültem a plébániai ifjúsági csoportba. Nagyon sok barátságot kötöttem, egész életem megváltozott.

Napról napra éreztem, hogy megváltozik minden bennem és körülöttem. A szüleim is elkezdtek járogatni templomba, de nagyon ritkán. 1999-ben bekerültem a gyergyószentmiklósi Élet a Lélekben csoportba, ahol elvégeztem a kilenchetes szemináriumot. Ez is sokat jelentett számomra, már csak azért is, mert nyolcadik osztályosként pályaválasztás előtt állva jó volt megtapasztalni ismételten Jézust, a Jézussal való élet egy kis valóságát.

1998-ban költöztek nagynénémék Gyulafehérvárra és lettek az érsekség alkalmazottai. Amikor először meglátogattuk őket, nagyon nagy vágy született meg bennem: kántoriskolás szeretnék lenni, de nem mertem a szüleimnek semmit mondani. Nagybátyám említette szüleimnek ezt a lehetőséget, én csak hallgattam, nem szóltam semmit egészen addig, amíg egy alkalommal Hajdó István főesperes-plébános atya meg nem kérdezte egy esti szentmise után: nem akarsz Gyulafehérvárra menni? Ekkor tudatosult bennem: Isten akarata, hogy a kisszemináriumban tanuljak. Így kerültem el Gyulafehérvárra 2000 őszén. 2000–2004 között voltam a Gróf Majláth Gusztáv Károly Líceumi Szeminárium diákja.

Életem egyik legszebb időszakát éltem meg ebben a négy évben. Igaz, voltak nehéz pillanatok is, de a következő gondolat fogalmazódott meg bennem: csalódnom kellett egyházamban, hogy jobban megszeressem! Ekkor kezdett alakulni családom hitélete is.

2001-ben ismertem meg a Fokolár Mozgalmat, ami nagyon sokat segített lelki életemben. 2004-ben érettségiztem. A kicsengetési kártyámra mostani papi jelmondatomat írtam: Arra törekszem, hogy magamhoz ragadjam, mert Krisztus is magához ragadott engem (Fil 3,12). Az érettségi után sok kételyem volt, félelmek voltak bennem. Nem tudtam, hogy mit tegyek. Szerzetesi hivatást is éreztem lelkemben, de egyben biztos voltam: Isten akarata, hogy papja legyek. Egy lelkigyakorlatra mentem Svájcba, ahol egy fokolarina tartott elmélkedést. Ezt mondta: „Ne féljetek belépni a szemináriumba, mert nem egy intézménybe léptek be, hanem Istenbe. S ahol a Szűzanya megjelenik, a sivatag is kivirágzik”. Ezeket a szavakat soha nem fogom elfelejteni. A hét év alatt nagyon sokszor éltettek és eszembe jutottak. Felvételiztem a Teológiára, s amikor 2004. szeptember 28-án átléptem a szeminárium küszöbét, szóltak, hogy menjek be az irodába, mert egy csomagom érkezett a nyár folyamán. Nem tudják, hogy ki küldte, de az én nevemre van címezve. Be is mentem az irodára, a nagy dobozt a kezembe adták, s amikor kibontottam, akkor egy nagy Rosa Mistica-szobrot pillantottam meg, amelyre már nagyon rég vágytam. Mai napig nem tudom, hogy kitől kaptam, de eszembe jutottak a szavak: „Ne féljetek belépni a szemináriumba, mert nem egy intézménybe léptek be, hanem Istenbe. S ahol a Szűzanya megjelenik, a sivatag is kivirágzik”. Így kezdődött el kispapi életem. 2005-ben nagyon közel került hozzám a Szűzanya. A Fokolár Mozgalom által erősödött meg Szűzanya-tiszteletem és irányította életemet egészen Jézusra, de Hajdó István atya kérése is mérföldkő volt, mivel az ő kérésére kezdtem el foglalkozni a rózsafüzér-társulatokkal, máriás lelkületű csoportokkal. Így született meg a Mária-iskola lelki család, amely napjainkban egész egyházmegyénkben él, tevékenykedik, jelen van. Csíksomlyó, Loretto, Medzsugorje, a 2009. május 30-án való Skapuláré-felvételem mind a Szűzanya lelkületének elmélyítésében segítettek, meghatározó élmények voltak.

Első év végén, vakációban nagyszüleimmel kint voltam az erdőn. Este nagymamám, aki akkor még nem gyakorolta vallását, ezt mondta: „Tudod, nekem is köszönheted, hogy ezen az úton vagy!” Elcsodálkoztam és

megdöbbentem kijelentésén. Majd folytatta: „Amikor hathetes korodban megkereszteltünk, a Szűzanyának ajánlottalak és ezt mondtam: Szűzanyám, te vigyázz erre a gyermekre...”

Másodéves kispapként volt a második megtérésem úgymond, amikor még jobban magához ragadott az, aki meghívott. 2006 őszén Csíksomlyón volt az OKET (Országos Katolikus Egyetemista Találkozó), amelynek keretében gondviselésszerűen lehetőségem adódott a csíkszeredai börtönbe ellátogatni. Azt az érzést és azt a jézusi jelenlétet soha nem fogom elfelejteni. Megváltozott minden bennem. Éreztem, hogy Jézus valami többet kér tőlem. Ekkor adtam át talán először nagyon tudatosan az életemet neki. Közben a családom élete is teljesen megváltozott. Negyedéves kispap voltam, amikor a szüleim bérmálkozására hazakérezkedtem a szemináriumból.

A teológiai tanulmányok hét éve kegyelem volt. Valóban Istenbe léptem be, s nem csalódtam. Vágyam, hogy azt a Jézust adjam az embereknek, aki engem is magához ragadott és éltet életem minden napján.

Összefoglalva mindezen soraimat, annyit mondhatok: hiszem, hogy akire az életemet rátettem: ÉL! Papi jelmondatom kifejezi életcélomat is: Krisztus lakjék szívetekben! (Ef 3,17). Arra törekszem, hogy magamhoz ragadjam, mert Krisztus is magához ragadott engem. (Fil 3,12). 2011-ben szenteltek pappá Gyulafehérváron. Négy évet szolgáltam Marosvásárhelyen, négy évet Kézdivásárhelyen. Három évet Imecsfalván és második éve vagyok Székelyvéckén.

Ön Erdélyben plébános. Mesélne egy kicsit az Önhöz tartozó plébániáról, annak működéséről?

Öt falu plébánosa vagyok: Székelyvécke, Székelyszállás, Bordos, Csöb, Magyarzsákod. Összesen négyszázötven lelket bízott rám a jó Isten az öt faluban. Csodálatos emberek, csodálatos tájak. Nyolcvan százaléka az embereknek rendszeres templombajáró.

Székelyszálláson onnan tudjuk, hogy valakivel gond van, hogy nincs ott a vasárnapi szentmisén. Kevesen vagyunk, kevés fiatal, kevés gyermek, de mindenki helytáll. Nagyon nagy ajándék, hogy bekapcsolódnak az egyházközség életébe.

Van édesanyák csoportja, van édesapák (férfiak) csoportja, szépkorúak csoportja, rózsafüzér társulatunk. Tizenhat-tizennyolc fiatal jár az ifjúsági órákra (sajnos több fiatal nincs is). Lelkinapokat szervezünk elég gakran, találkozókat, lelkigyakorlatokat.

Aktív hitélet van, annak ellenére, hogy egyre kevesebben vagyunk. Nagyon sokat jelent az emberek imádságos, egyszerű lelkülete.

Milyen tanácsot tudna adni a kisebbségben élőknek anyanyelvük, kultúrájuk, hitük megőrzéséhez?

A gyökereink felismerése ápolása nagy kincs, erőt adó. Kell keresni az alkalmakat és meg kell teremteni, hogy lehessen ápolni az anyanyelvet, kultúrát, hitünket.

Mi a legfontosabb üzenete Jézus feltámadásának a mai világban élő emberek számára?

Jézus ma is él! Jézussal együtt járjuk az utat, egyben emberré válásunk útját is járjuk. Ez az út négy lépésben valósul meg: elfogadás (Nagycsütörtök), elengedés (Nagypéntek), eggyé válás (Nagyszombat) és újjászületés (Húsvét). Mi azért találkozunk Jézussal, mert ő megkeresett és megtalált minket. A húsvéti találkozások az élet találkozásai.

A Jézussal való találkozás nem egy történet vége, hanem egy kezdet, amiről nem tudod, hogyan folytatódik.

Hogyan élhetjük meg a Húsvét teljességét a családunkban és a közösségekben?

Minden közösségben vannak terhek, súlyok. Isten megengedi, hogy edzeni tudjak, nem azért, hogy megkeserítse életünket. A nehézségek azért válnak konfliktussá, mert rosszul éljük meg. Jézus ideje ma van itt! A feltámadt Jézus ott van mellettünk mindig!

Milyen módon segíthet a Húsvét a közösségünk megerősítésében és az egymás iránti szeretetünk kifejezésében?

Jézus utánad megy, és ott kapcsolódik hozzád, ahol épp vagy. Talán úgy érzed, hogy nincs már több remény, de Jézus egy ideje már ott gyalogol melletted, csak eddig még nem ismerted fel őt. Ott sétál melletted a betegségben, bizonytalanságban, fájdalomban, elcsüggedésben, depresszióban. Elmegy érted az iskoládba, a munkahelyedre, a kórházba, a klubba, a partira, a tévé elé, az internet elé, a magányodba, a depresszióba, a kihasználtságodba, a legmélyebb zugokba – és a sikereid közé, az elismertségedbe, a hegytetőre is. Ő nem közömbös irántad.

Megáll melletted, és életet szól.

Hogyan tarthatjuk fenn és ápolhatjuk a húsvéti örömöt és reménységet az év többi részében?

Nem kell megijedni, hogy vannak törékenységek az életünkben. Nem nőttünk fel a jó Isten ajándékaihoz. Csak Jézus tud újjá tenni, mi nem vagyunk erre képesek, csak Jézus! Jézus utoléri az embert és válaszol ott, ahol az ember azt érzi, hogy nincs értelme az életének.

A Jézussal való kapcsolat a keresztből indul és a feltámadásba érkezik.

Jézus ott van az életemben akkor is, ha nem nyitom meg az életem ajtaját. Egy szenvedélyt kell kapnunk az iránt, aki vár minket, aki mellettünk van, aki nagyon szeret.

Nem véletlen a kereszt, a feltámadás a te sorsod. A Jézus irántunk való szeretetének sziklájára kell építenünk az életünket.

Hogy érezte magát Finnországban? Mit üzen a finnországi magyar közösségnek?

Nagy élmény volt Finnországban lenni. Első alkalommal voltam köztetek. Köszönöm a csodálatos vendégszeretetet. Üzenetem a finnországi magyar közösségnek az, hogy figyeljenek egymásra, vállalják továbbra is a találkozások áldozatát és keressék az alkalmat a közös imádságra és közös szórakozásra is. Tegyétek egymás életét mennyországgá! Szabaduljon el közöttetek a mennyország! Ezt kérem számotokra a viszontlátás reményében. Mindenért hála és köszönet!

Üvegfestés

ARCKÉPCSARNOK

Tanuságtételek rovatunk

Az ünnepélyes méltóság itt található meg,

hol isteni és emberi kölcsönhatásba lép,

és vigaszra lel a lélek

egy világban, mely a gonosz hangjára fél.

A fény itt lefelé nyúlva,

bágyadtan ragyog az oszlopok között,

ès az őszi délután cirógatva bólint

a megtört arcok fölött.

Minden nyugodt, a suttogás is elhal,

emberek léptei csendesednek el,

Míg a béke, mely értelmünket felűlmúlja,

életeket beborítva, terül el.

A fenti verset Szent Fausztina Isteni irgamasság rózsafüzére ihlette, meglehetősen váratlan módon.

Egy meleg szeptemberi délután jött a hír, hogy édesanyám rákos. Nem egy, hanem két rák tépte szét az amúgy is vékony testét. Kétségbeesés, dermedtség, félelem. Mi lesz most. Orvostól ki, orvoshoz be, még egy labor, még egy vizsgálat...

Anyámmal, aki soha nem imádkozta a rózsafüzért, templomba sem járt, naponta mondtuk együtt az imákat. Hinni kezdett.

Pio atya novenája után a nyaki daganat, amely kisebb sárgadinnye méretét vette már fel, egyszerre zsugorodni kezdett, majd kifakad. Az onkológus nem értette, mi történik, hiszen a sugárkezelést még el sem kezdte. De mi igen, mert Pio atya nem hagy cserben. Isten irgalmas. A kiírt hatból csak két sugárkezelés lett végül. Az onkológus nem akarta elhinni, hogy anyám nem járt titokban más kezelésre.

Ezek után a tüdőrákot célozták meg. Kezdeti fázisban volt. A laboreredmények további súlyos vesegondokat, érelmeszesedést, és érszűkületet mutattak ki. Az első kemoterápiás kezelést követően nagyon rosszul lett, és legyengült. Január közepén, a második kezelés előtt elmondta, hogy nem fogja folytatni, hagyjam meghalni, ő ezt nem hajlandó végigszenvedni. Tartsam tiszteletben, amit kér, ha szeretem. Elmondta, milyen temetést akar, milyen rózsákból legyen a koszorú... Nagyon világos volt arról, hogy mit akart.

Mivel ebbe nem voltam hajlandó beleegyezni, úgy döntött, nem válaszol a telefonomra sem, mivel attól tartott, kórházba szállíttatom. Nem engedett be senkit, bent hagyta a kulcsot a zárban, be sem lehetett menni.

Jan. 24-én apám beszélt vele, mert gyógyszert vitt. Anyám nem engedte be, az ajtóban tartotta. De járt, mozgott, és cigarettázott. Ètele is volt, húsleves, és csirkecombok. Este végre felvette a telefont, és beszéltem vele. Nem akart orvost, nem akart mentőt. Nem akart engem oda. Azt mondta, haza akar már menni, hagyjam elmenni.

Nagyon rossz érzésem lett, és miután letettem a telefont, sírni kezdtem. Òrákon át sírtam. Hirtelen azt hallottam magamban, „Mondd el az Isteni irgalmasság rózsafűzérét érte, mert meg fog halni”.

Addig még sosem imádkoztam ezt a rózsafűzért, nem ismertem. Az interneten megtaláltam, és imádkozni kezdtem. Èjjel volt már. A harmadik tized után lenyugodott a sírásom, és hirtelen azt láttam a lelki szemeimmel, hogy édesanyámat sugárzó, fényes lények veszik körül, és gondozzák, hatalmas szeretettel. Elképesztő dolgot láttam, és tudom, hogy édesanyámat angyalok vették körül.

Jan. 25-én próbáltam újra hívni, sikertelenül. Apámat nem engedte be többet.

Jan. 26-án reggel riasztottam a mentőket és a tűzoltóságot, és rátörettem az ajtót. Halott volt, amikor rátaláltak, pár órával azelőtt vitte őt haza a Jóisten. Betakarózva, tévénézés közben, a kihagyhatatlan cigarettákkal körbevéve. De a kisasztalon, mellette, ott volt a rózsafüzére.

A halotti jelentés szerint a szíve állt meg, nem a rák vitte el. Habár két rák támadta meg testét, édesanyám, Isten irgalmasságának hála, soha nem érezte meg a rákból eredő fájdalmakat. Hazament békében, Isten angyalaival.

Mona Carmen Lazar

Kifestő gyerekeknek

Ahogy a húsvéti reggel megérkezett, a színek táncolni kezdtek a természetben. Az asszonyok aggódva siettek Jézus sírjához, melyet egy hatalmas kő zárt el. Szívük szorongva dobogott, ahogy közeledtek a barlanghoz. A nap aranyló sugarai éppen áttörtek a fák lombjain, különös fényt vetve a kertre. Ahogy odaléptek, látták, a nagy kő elgördítve, a sír üres. Ekkor egy angyal jelent meg előttük, fehér ruhában, fénylő szárnyakkal. Arca ragyogó fényben úszott.

- „Ne féljetek!” - szólt az asszonyokhoz. - „Jézus nincs itt. Feltámadt, ahogy mondta.”

Az asszonyok szíve örömtől dobogott. Szaladtak, hogy hirdessék az örömhírt: Jézus feltámadt! A szeretet győzedelmeskedett a halál felett, és új reményt hozott minden embernek.

Jézus él!

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy csendes kis falu, ahol a gyermekek a húsvétot várták teljes szívükből. A falu közepén állt egy régi templom, ahol minden évben ünnepi szentmisével és körmenettel ünnepelték meg húsvét szent ünnepét. A gyerekek izgatottan várták a körmenetet, mert minden évben valami különleges meglepetést tartogatott számukra a plébános.

A gyerekek nagyon szerettek hittanórára járni, ahol lelkes foglalkozást tartott számukra Kolos atya. A nagyhéten kirándulást szervezett az atya és azt gondolta, hogy így fogja elmesélni a húsvét történetét. Tudta, hogy a gyerekek kíváncsiak és szeretik a meglepetéseket.

A kirándulás előtti hajnalban esett az eső, aznap reggel még köd volt, a böjti szelek meg-megfújták a gyermekek orcáját. A hegyi út, ami a stációkhoz vezetett, saras volt, de a gyermekek szíve tele volt várakozással. Míg felfelé kaptattak a dombon, megszomjaztak. Nem volt mindenkinél kulacs, de Sárika gondolt másokra is, és nagy üveg vizet tett el sok kis pohárkával. Szeretettel nyújtotta át a megszomjazott kis társainak az üdítő vizecskét.

A stációknál Kolos atya imádkozott és gyermekeknek szóló kis történeteket mesélt Jézus keresztútjáról.

- Mit szólnátok, ha megpróbálnánk megkeresni Jézust? – kérdezte az atya.

- Az nagyon jó lenne – válaszolták a gyerekek kórusban.

Az erdőn keresztül vezetett tovább a túra, míg elérkeztek egy barlanghoz. Kolos atya elmondta, hogy Jézust egy ehhez hasonló barlangba temették el, amit egy óriási kővel zártak el.

- Keress magadnak egy kis kavicsot! – kérte a gyerekeket Kolos atya.

A gyerekek jobbra-balra futottak, majd mindenki egy kis kaviccsal tért vissza.

- Miért kerestünk kavicsot? – kérdezte Kati.

Ez a kavics, úgy néz ki, mint a történetben az a kő, mely el volt hengerítve a sírkamra elől. Vidd haza, hogy emlékezz erre!

Ezután beléptek a barlangba, ahol egy óriási kő volt letakarva fehér lepedővel.

- Juj, de érdekes. Itt le van takarva valami! – kiáltott Julcsi.

- Márai Magdolna ezt látta a sírban, ahova Jézust temették. Mit gondoltok, ott volt Jézus a lepel alatt? – kérdezte Kolos atya.

A gyerekek a lepedőhöz szaladtak és alánéztek.

- Nincsen itt – állapította meg Karesz.

- Mert feltámadt – mondta Kolos atya. – Jézus, akit sokan barátjuknak és tanítójuknak tartottak, feltámadt a halálból.

- Honnan tudjuk ezt?

- Jézus megjelent Mária Magdolnának és néhány másik asszonynak. Ők felismerték Jézust, a tanítójukat.

- Nekünk miért nem jelenik meg? – kérdezte Kati.

- Jézus hozzád is szeretne szólni.

- Hogyan? – kérdezte Pistike.

- Amikor imádkozol, akkor meghallhatod Jézus hangját. Sokszor szól hozzánk mások szavain keresztül is. Jézust megláthatod a barátaidban, anyukádban, apukádban, testvérkédben, mert Jézus bennünk él. Amikor szereted a társadat, Jézust szereted. Ahogy Sárika is meglátta bennetek a szomjazót, és vizet adott nektek.

A gyerekek nagyon megörültek, hogy Jézus él és minden nap velük van. Megtalálhatják, ha keresik imájukban, jócselekedeteikben.

Mire leértek a hegyről, a nap újra kisütött, a fák lombjai zölden virítottak és a tavasz első virágai vidáman fordították fejecskéjüket a napsugár felé. A napsugár ugyanazt a fényt hirdette, amit Jézus feltámadása.

A húsvéti szentmise és a körmenet után a meglepetés nem váratott magára. A gyerekek tojásokat kereshettek a kertben. Jánoska odament Kolos atyához és megkérdezte:

- Miért keresünk tojásokat a kertben, és mi köze van ennek Jézus feltámadásához?

- A tojás a megújulást és az életet szimbolizálja, és a keresésük arra emlékeztet bennünket, hogy mindig találunk reményt, még a sötét időkben is.

A falu gyerekei örömmel keresgélték a tojásokat a kertben, és mindegyik tojás egy kis meglepetést rejtett. A falu apraja-nagyja együtt örült húsvét örömének, és hálát adtak az élet csodájáért.

Így telt el a húsvét ünnepe a kis faluban. A gyerekek megtanulták, hogy a tojások nem csak játékokat rejtenek, hanem arra is emlékeztetnek, hogy mindig van remény, és az élet mindig győzedelmeskedik a sötétség felett.

(Alexa)

2023 - 2024
Tanév magyar miséi és programjai

Szűz Mária-templom
Mäntytie 2, Helsinki

Május 18.	Magyar szentmise

Egyéb helyszín

Április 24.	Tematikus Bibliaóra - Téma: Feltámadás, megváltás. Hogyan élhetjuk ezt meg a saját életünkben?
Április 27.	Keresztény női alkalom Zsuzsiéknál
Április 28.	Családos kirándulás Helyszín: Villa Elfvik

További információk:

www.mafinka.fi

Támogatnál bennünket?

Számlaszámunk:	FI 6715 4430 0025 1780
Név:	Mafinka ry
Mobilepay:	+358 40 444 8379